

A

Ω

OMNIA INSTAURARE

IN CHRISTO

naše jednotá

CYRILOMETODĚJSKÁ LIGA

C

III

S radostí Vám oznamujeme, že dne 23. prosince 1950
byli vysvěceni na kněze v Lateránské basilice sv.
Jana tyto čeští a slovenští jáhnové :

Dominik HRUŠOVSKÝ
Jiří JEŘÁBEK
František KRUŽÍK
Josef MEDOVÝ
Josef MOTAL
Antonín PÁTEREK
Jiří PAPOUŠEK
Milan PETŘÍK
Jan RÉPASSY
František ŠKODA
Štefan VRABLEC
Karel VRÁNA

První mši svatou sloužili na Štědrý den dne 24.
prosince 1950.

Upřímně jim blahopřejeme, vyprošujeme si jejich
požehnání a přejeme jim, aby ve svém kněžském
životě vykonali velký kus práce pro rozšíření
Kristova království.

.....

Omlouváme se, že "Naše jednota", která měla vyjít
ještě před vánocemi, vychází teprve nyní.

.....

Po odjezdu ThDr.P.Petra Lekavého, národního dele-
gáta pro čs.uprchlíky v Německu, do U.S.A., byl
na jeho místo jmenován ThDr.P.Alexander Heidler
jako Chief Chaplain.

.....

Prosíme všechny důstojné pány, aby nám hlásili
každou změnu své adresy.

.....

Všem členům CMLK přejeme mnoho zdraví a požehnání
do nového roku 1951.

naše jednota

VĚSTNÍK KATOLICKÝCH KNĚŽÍ SDRUŽENÝCH V Č M L
Rocník I. Prosinec 1950 Číslo 3.

CYRILOMETODĚJSKÁ LIGA
v novém roce.

Zatím co ve vlasti pokračuje se strany nepřátel Kristových skrytý i veřejný útok, který má zbyvit věřící jejich pastýřů a na jejich místo postavit povolné nájemníky, žije většina kněží-exulantů i těch, kteří zůstali za hranicemi, izolována se svým hloučkem svěřených duší a roztroušena po celém světě. Není nás však málo vzhledem k počtu apoštolů, které Kristus vyslal do celého světa.

Příčinou, že se dosud neprojevila naše síla pronikavějším způsobem, není jenom to, že postrádáme pro svou práci nezbytných prostředků, nýbrž také nedostatek jednotného postupu, spolupráce a ochoty, která by nás spojila v jeden šik.

Přesto musíme s radostí konstatovat, že během minulého roku bylo mezi našimi kněžími mnoho jednotlivých návrhů a kroků, které dávají oprávněnou naději, že brzy dosáhneme toho, oč Kristus prosil ve své velekněžské modlitbě : aby všichni jedno byli.

Tento cíl sleduje Cyrilometodějská Liga od začátku, a je jedním z jejich předních úkolů sdružovat všechny katolíky-exulanty z CSR, aby tím vzrostlo jejich

radostné vedomí, že tvoříme základ našeho národa, a že máme nejen nárok, nýbrž i povinnost usměrnit tok našeho národního života pro přítomnost i pro budoucnost.

Spojení našich kněží v CMLK, která sdružuje na padesát přihlášených členů, vzbuzuje naději, že se Cyrilometodějská Liga v tomto roce upevní a rozšíří ještě ve větší míře.

Jedním z prostředků, které mají k tomu dopomoci, bude vydávání "Nového života" t i s k e m . Bude naší snahou, aby to byl časopis psaný skutečně pro exulanty, pro jejich duchovní a duševní potřeby. Má jim dodávat sílu, aby nesli těžkosti exilu statečně, a hleděli na všechny životní okolnosti jako na zkoušku, která má rozhodující vliv na jejich budoucnost časovou i věčnou. Chce ukazovat katolíkům bohatství a životnost naší víry pod zorným úhlem současného života, a chce je učít víru nejen znát, nýbrž především ji uplatňovat v každodenním jednání a zaměstnání. Kam nepronikne hlas kazatelův, tam může vnést nové světlo tištěné slovo a probudit nový život.

Apoštolský význam tohoto prostředku není třeba mnoho rozvádět, neboť je až příliš jasné, jakou důležitost má vhodná náboženská četba zvláště pro mladé lidi. Seží nyní jen o to, abychom zvláště my kněží pochopili a ocenili tuto příležitost, která nám dává do ruky možnost dostat se do styku s širokým kruhem našich exulantů a působit na jejich smýšlení a jednání. Očekáváme proto, že se "Nový život" stane středem zájmu všech kněží, kterým čas dovoluje literární činnost. Všichni pak - podle svých možností - mají příležitost podpořit nebo zprostředkovat podporu časopisu po finanční stránce, která rovněž vyžaduje naši pozornost, chceme-li, aby se "Nový život" nejen udržel, ale aby dosáhl takové formy, na kterou bychom mohli být hrdí.

DĚJINNÝ ADVENT.

Žijeme v době konjunktury pro historiky. Historie proniká do popředí zájmů a zatlačuje biologii a fyzikální vědy. Snad i národohospodářství a politická theorie už ztrácejí na zajímavosti. Věda zklamala a technická civilisace se obrátila proti člověku. Jejím výsledkem je velké fiasko: Atomová zbraň, které se hrozí člověk, jenž jí vyrobil. Před dvaceti lety se lidé pravděpodobně zdaleka méně zajímali o světové dějiny než my a hlavně křesťané měli menší zájem o dějiny Církve. Nikdy se nám nezdála četba dějin tak zajímavá a poučná jako dnes, kdy otvíráme dějiny, abychom v nich našli obdobu "temných věků" jako je věk náš. Nacházíme v minulosti velice mnoho obdob, ale neuniknou nám některé jedinečné rysy v současném kulturním a mravním soumraku, rysy, které se dosud nikdy nevyskytly. Naše epocha je epochou úpadku. Je epochou zániku toho, co evropský člověk po staletí budoval, ale co se ukázalo kolosem na hliněných nohách. Rozhodně však nežijeme v době stagnace. Kolo dějin se točí s obrovskou rychlostí.

Mnoho faktů podnecuje našeho kneze-emigranta k přemýšlení. Hrozné Boží metly, ničivé války, zotročené milicny, zbavené o lidskou důstojnost, mrzačené a připravované o rozum, rozčarování ze všech civilizačních smů... Víra ve věčný pokrok civilisace se ukázala největším omylem. Mravní shroucení Evropy je událostí, která svým dosahem překonává zánik římského imperia pod tlakem barbarských národů, nebo vpád mohamedanismu přes Pyreneje do Francie. A my, členové malého národa, v třetí emigraci svého století, zrníčko na nedozírné písečné pláni, zamýšlíme se tím spíše nad svou vlastí před více než stopadesáti lety, která převala a zradila staré své tradice a vydala se na bludnou cestu vedoucí k záhubě. Bylo to narkotikum francouzské revoluce, které nás opojilo na více

než sto let. Vypověděli jsme válku Bohu a nastolili si království člověka. Evangelický nátěr této doby, zájem o husitství a Chelčického, byl jen pózou. Byl jen heslem protikatolického boje, ale ti, kdo se pod ním skrývali, nebyli evangelíci, nýbrž odrodilí, víry pozbyvší katolíci. A nebylo mezi nimi málo našich kněžských předchůdců, lidí s pomazanými rukama a s mocí obnovovat oběť kříže na oltáři. Bůh jim buď milostiv!

Poslední dobou slýcháme z Francie /těže Francie, která nám kdysi naočkovala atheismus a "kult národa" a lidství/, že je na čas místo "historického materialismu" Marxova, který vidí v dějinách jen neživý, nerozumný proces diktovaný fatálními dialektickými zákony, a místo německých dějin filosofie, hledající v dějinách stálý rozvoj lidského ducha, dívat se na dějiny okem theisty, věřícího v Boží prozřetelnost. Filosofii dějin je nutno nahradit eschatologií, theologií dějin. Bůh formuje dějiny zcela svobodně. Je při tom tvůrčím umělcem na nikom nezávislým! Neexistují zákony řídící průběh lidských dějin. /Tím se liší dějiny od geologie, chemie, astrofysiky, že v nich není zákonitosti/. Bůh svobodně a s nesmírným důmyslem řídí výsledky svobodných lidských rozhodnutí a činů jak na územních celcích tak i v celé lidské oikumeně k tomu cíli, aby posílil a očistil svou snoubenku Církev a aby přivedl k spáse všechny ty, které předvyvolil. S odstupem času lze vidět jasně proč Bůh v zájmu spásy mnoha lidí dopustil tu či onu katastrofu a proč právě v oné době a ne jiné. Z dějin též vidíme, jak Bůh dovede využívat k snadnější spáse tisíců toho, co lidský hřích nebo lidská hleupost pokazily. Tomu se říká theologie dějin. A je to napínavé zaměstnání a velmi útěsné pro ty, kdo žijí v dobách soumraku jako je dnešek, a klesají na mysli. Pochopíme, proč přiměřil s Církví, které ji přivedlo k úžasnému rozvoji, přihodilo se právě za dynastie Severovců na rozhraní 2. a 3. století a ne padesát let dříve, proč Bůh dal Augustina a Ambrože Církvi právě před pádem imperia, proč reformace odtrhla od Církve celé kraje atd. Studium židovských dějin starozákonních je k tomu nejlepším pomůckou. Odtržení severního králov-

ství za Roboama, babylonské zajetí, pád Jerusalema v roce 70, to vše nás poučuje o tom, jak odpad, chybná výchova, zesvětštění, zpronevěra, zachvátí-li celé masy a národy, způsobí v budoucnu hrozné rány, neboť bez zázraků se národy nevrátí zpět na správnou cestu, leda ranami a katastrofami. Návrat národů k Bohu pokojným vývojem je vzácný. Padesát let trvající metla komunismu v Rusku s přítomnými dvanácti miliony lidí v sibiřských koncentračních táborech je patrně příležitostí, aby se přervala houževnatá tradice a zlomily vlastenecké motivy a ruský národ se sjednotil s Kristovým zástupcem, od něhož východní národy odtrhl Michael Kerularios bezmála před tisíciletím. Boží mlýny melou zvolna. Podobně Bůh, aby spasil ty, které předurčil, dopustil odtržení Německa, Skandinávie, Anglie od těla Církve v 16. století, kdy katoličtí křesťané, hlavně v Římě byli zachvázeni mravním rozkladem, a to i Kristův náměstek a jeho dvůr. Neboť Kristovo milosrdenství dovede zachránit duše i těchto protestantských křesťanů, pokud, jak to formuloval sv. Robert Bellarmín, náleží k "duši Církve". Prozatím jsou nám nevysvětlitelné partie dějin, jako na př. vyhlazení křesťanství z Malé Asie a severní Afriky. Tyto země zdají se ztracené navěno. Misijní úsilí v nich selhává skoro naprosto. Ale Bůh si patrně uchovává tyto "trumfy" v ruce k nějakému budoucímu období dějin. Co je pro Boha 1250 roků, jež uplynulo od zániku těchto diecésí!

Žijeme v době gigantického adventu. Je třeba příchodu Božího, neboť čeho se světu dnes nedostává především, je Kristus a Jeho láska. Za vši bídu, utrpením a zklamáním je jen jedna bída, pramen vši ostatní: Lidé Krista vypudili ze svých srdcí, z rodin, továren, škol, kanceláří, parlamentů. Nejsme proroky a nevíme proto, zda Pán přijde k druhému příchodu /příchodu, který se děje ustavičně od počátku, ale vykazuje v určitých dobách křivku růstu, v jiných dobách křivku úpadku/ nebo k příchodu třetímu. Různí lidé usuzují různým způsobem, ale nikdo z nás neví, zdali Spasitel zavítá podivuhodným, mimořádným způsobem do

duší nových milionů vyvolených, nebo zda přijde k závěrečnému soudu. Všichni však Ho čekáme a modlíme se Maranatha. Všecko se zdá ve světě směřovat k velkému, vrcholnému finale, ať ke konci světa nebo k velké nové epoše dějin svaté Církve. Rozhodně však věci nezůstanou jak jsou. Svět nemůže dále žít bez Boha.

Stojíme na prahu nové světové války. Je-li svět příliš starý a má-li propadnout Božím soudu, je velmi pravděpodobné, že se tak stane moderními zbraněmi, to jest že člověk si vyhodí do povětří vlastní rodný dům. Má-li však nastat nový, velkolepý rozvoj Církve svaté a doba Božího míru na zemi, není pravděpodobné, že nastávající válka tuto epochu uskuteční, leda snad její příchod jistým způsobem posílí. Představa, že válka USA s Ruskem je křesťanským křížovým tažením, byla by pochybná. Děti světla a děti noci jsou na obou stranách. Víme dnes s určitostí, že v Rusku je značný počet křesťanů a naopak západní vlády, ač ne snad protikřesťanské, nicméně budují na ideologiích, jež nejsou vedeny duchem Kristovým.

Abychom mohli odhadnout jak dalece může budoucí válka restaurovat Boží království v duších /samozřejmě že adekvátní příčinou milosti je jen Bůh a ne lidská činnost/, musili bychom vědět, jak velké procento skrytých křesťanů je v Rusku, ale tento odhad je neproveditelný /P. Georges se o něj pokusil/.

Podivuhodný rozvoj a konsolidace Církve od padesátých let minulého století nás utvrzuje v naději. Její velkorysá universálnost v dnešní době, biskupové a kardinálové mimoevropských ras, Lourdy a Fatima po době nejpustšího racionalismu a materialismu před 100 roky, velcí papežové jako Lev XIII, Pius X a XII, kteří jsou důstojnými nástupci papežů velkých dob, svatost tolika současných biskupů a kněží ve všech zemích to jsou vše znaky církevního rozvoje, jaký v Evropě nebyl od 15. století. Hlavně po době bludného temna v 18. století a počátku 19. století není nesnadno vidět nové, bouřlivé jaro Církve. Papežství se nik-

dy netěšilo takové prestyži u protestantských křesťanů jako dnes a zaostření protestantských bratří proti nám mizí.

Žijeme v Adventu. A je třeba pokání a to hlubokého pokání. A modliteb. A až bude noc nejtemnější a půlnoc se naplní, všemocné Boží Slovo sestoupí s nebe s královského trůnu, statný bojovník.. Maranatha!

P. Albert..

OBĚTOVAT SV. PŘIJÍMÁNÍ ?

Dnes se setkáme s tímto zvykem u zbožných duší takřka všeobecně. I v ženských klášterech bývá často u dveří kaple vyvěšena "reklama", kolik set sv. přijímání ročně obětují sestry za své dobrodince a za členy toho nebo onoho spolku. Několikrát jsem se zeptal těchto duší, jak si ono obětování sv. přijímání představují. Ve většině případech byli tito dotázaní na rozpacích, z nichž bylo zřejmo, že dosud o tom nepřemýšleli, a kdo si tento problém položil, odpověděl: "Představuji si, že dobro, která při sv. přijímání obdržím, mohu věnovat druhým."

V dějinách katolické zbožnosti nenajdeme až do vrcholného středověku příkladu, že by existoval zvyk, obětovat sv. přijímání za živé nebo zemřelé, i když dogma o obcování svatých bylo velice životné a obětování mší svatých, modliteb, postů za zemřelé i živé je toho dokladem. Teprve snad ve 13. a 14. století se objevují zprávy z klášterů benediktinek a dominikánek, v nichž je zdůrazněna účinnost modlitby za druhé v okamžiku sv. přijímání a po něm. Jasný důkaz o obětování sv. přijímání za druhé máme teprve u Taulera /+1361/. I když později se objevují zprávy o obětování sv. přijímání za druhé, hlavně za zemřelé, je to zvyk jen výjimečný a místní theologové, - s výjimkou sv. Tomáše - se jím neobírají. Teprve v 17. sto-

letí došlo o této otázce ke kontroverzi mezi jesuitou Teoph. Reynaud a minoritou Tomášem Hurtado. Reynaud odsoudil zvyk obětovat sv. přijímání za druhé jako lidovou heresi a byl dán na index. Minorita prestrelil opět tak; že obětování sv. přijímání za druhé připisoval účinky, jež má pouze pro přijímajícího, a nešel také indexu.

V novější době se zvyk obětování sv. přijímání nezadržitelně šíří a je od kněží doporučován, ovšem bez náležitého výkladu a poučení, takže většina věřících neví, oč se zde jedná. Sám výraz obětovat svaté přijímání je nešťastný a vede nutně u věřících k mínění, že obětují-li sv. přijímání za druhého, zbavují se tím darů a milostí, jež s sebou toto sv. přijímání přináší, a věnují je druhému. Proto náležité poučení je nanejvýš nutné. Posuzujeme-li tento zvyk theologicky, bylo by lépe jej nešířit, ale raději odstraňovat, protože při nejmenším vede k degradování sv. přijímání jako svátosti na pouhou pobožnost a jeden druh modlitby.

Sv. Tomáš se věnuje této otázce /Suma th. III q. 79 a. 5, 7, Výklad Sentencí IV. d. 12 q. 2 a. 2 qq. 2 Dist. 45 q. 2 a. 3 qq. 1., Výklad Evangelia sv. Jana kap. 6 lec. 6/ ne proto, že by ten zvyk tehdy existoval, ale protože ukazuje rozdílné účinky eucharistie jako oběti a jako svátosti. Jako oběť /mše svatá/ působí smírně, stejně jako oběť Kristova na kříži, která byla přinesena za lidstvo. Tak je přinášena mše sv. i za toho, za koho je podle úmyslu kněze obětována a za všechny lidi, kteří z ní mohou čerpat toto dosti účinné podle stupně své víry a lásky. Jinak se to má s Eucharistií jako svátostí /sv. přijímání/. Ta působí své účinky tím, že se přijímá a u toho, kdo jí přijímá podle plánu Ustanovitele této svátosti. Ta ale byla ustanovena, aby nás duchovně živila skrze spojení s Kristem, jehož jako svátost obsahuje. Všimneme-li si jen zběžně účinků, jež tato svátost ze své moci působí /ex opere operato/ je jasné, že ji nemůžeme obětovat za druhé, živé nebo zemřelé. Hlavní účinek svatého přijímání je růst milosti posvěcující, s níž nám

přichází podle naší dispozice duchovní občerstvení. Dále zapříčinuje sv. přijímání dosažení věčné slávy, odpouští hříchy /pravidelně lehké/ a v závislosti na spojení s Kristem a podle stupně nábožnosti a lásky odpouští i tresty za hříchy, dále chrání nás před hříchy jako pokrm a lék chrání tělo před nemocí. Nad těmi všemi účinky nejsme my pány, ani nad milostí, ani nad odpuštěním hříchů, věčnou slávou a ochranou před novými hříchy. Jedná se zde o nadpřirozené dary, vymykající se z naší pravomoci a nesoucí už předem na sobě známku "Nepřenosné". Jako si sami nemůžeme dát milost nebo odpuštění hříchů, tak ani s ní nemůžeme disponovat a zbavit se jí a věnovat ji někomu jinému. Přijímáme-li tuto svátost jenž obsahuje Krista, přijímáme s ní vše to, co on přinesl na svět a vložil do této svátosti. Kdo Krista nepřijímá, nemůže přijímat ani ony dary, jež jsou znázorněny svátostnými způsoby. Chléb a víno dávají tělu růst a občerstvení. Eucharistie - duchovní chléb - živí, občerstvuje a posiluje duši přijímajícího. A jako nemůže za druhé jíst a pít, tak nemůžeme ani za druhé přijímat tento chléb života věčného. A jako lék naší duše odpouští nám Eucharistie hříchy a chrání nás před novým pádem. My ale nemůžeme přijímat lék a přát si, aby účinkoval u druhého. A v tom smyslu praví sv. Tomáš, že věřící přijímající Eucharistií za duše v očistci se mýlí /In Johannem c. 6. l. 6. /.

Zvyk však může mít částečné oprávnění a může mu být dán i theologický podklad a vysvětlení. Přijímající může mít při sv. přijímání svůj vlastní úmysl a jako každý dobrý skutek a modlitba může být obětován za druhé. A takovým dobrým skutkem je zajisté sv. přijímání a všechny oběti přinesené na našem osobním pohodlí. A ty můžeme obětovat za druhé. Je však otázka, zda takový způsob je právě nejvhodnější. Což nemáme běžet ke sv. přijímání jako ke královské hostině s radostí na tváři a hlavně v srdci? Lásky pak smaže každou námahu a nepohodlí. Nebylo by jisté ve společenském taktu slušné, byl-li by někdo pozván k svatební hostině, aby po hostině předložil zvoucímú účet a vypočítal si, kolik ho stála cesta, ztráta času a námaha

spojení s účastí. A tak ani v našem nejužším styku s Kristem nesmíme počítat. Sv. přijímání není pro nás jen čest a vyznamenání, nýbrž i zprostředkování života duše a života věčného. Jen malé duše by byly schopny počítat své oběti! Poněkud jinak je to s modlitbami při sv. přijímání a po něm. Úzké spojení s Kristem rozněcuje naši lásku, prohlubuje a zúrodnjuje naši modlitbu, jež nabývá větší účinnosti a vyslyšení. I tehdy, když v tomto okamžiku prosíme za druhé. Při tom se však ocitáme v nebezpečí, že zapomeneme v tomto okamžiku na díky a klanění, na akt víry a lásky a hned začneme se svými prosbami a nářky a žádonením. Přece je ale tato modlitba ve vážných záležitostech naší duše a spásy druhých doporučitelná. Že tím můžeme velice prospět duším vzdalujícím se Stolu Páně ze strachu, úzkosti nebo pro jiné překážky delící je od Krista, je samozřejmé.

Uvažíme-li takto možnosti obětování sv. přijímání, je nám jasné, že je toho celkem málo, co můžeme obětovat, že výraz obětování není vhodný a svádí k nesprávnému mínění, že zvyk vede k snižování sv. přijímání na určitý druh modlitby a pobožnosti a vzdaluje tak věřící od velikosti tohoto tajemství a od jeho dober. Poučení je zde tedy nutné a nebude-li se ten zvyk šířit, nýbrž budou-li se lidé učit lepe přijímat, zmizí snad z "duchovních kyticí" stovky obětovaných sv. přijímání, ale nezmizí nadpřirozená síla z něho plynoucí do údů Mystického Těla.

P. Vladimír O.P.

ET INCARNATUS EST..

Slova, jež jsme tolikrát pronesli při oběti mše sv. a jež vždy znovu pronášíme se stejným zachvěvem srdce. Tajemství, v němž se pojí jeden z největších Božích úradků, rozhodnutí nekonečné lásky v Božské Trojici - "de Spiritu Sancto", se skutečností pozemských událostí s jistotou času, místa a prostoru - "ex Maria Virgine". Snad si vzpomeneme na některý krásný okamžik bohoslužby v semináři, neb při bohoslužbě

bach v katedrále, kdy schola zpěváků pronáší toto tajemství, zatím co vše pokleká. Pravdy naší věrouky, jak jsme je poznali a jak je živě máme hlásat věřícím, soustřeďují se opět kolem dvou hlavních událostí v dějinách lidstva: Incarnatio a Redemptio. Třebaže není dosud jednotný názor teologie, která z obou pravd je významnější a důležitější pro nás, nebylo by Vykoupení, kdyby nebylo Vtělení.

Zamysleme se nad touto pravdou, jak ji můžeme chápat prostotou srdce, otevřeného všemu, co Bůh zjevil. Zamysleme se nad ní jako nad událostí, kterou nám Církev předkládá jako živou a skutečnou v dějinách a čase. Běh církevního roku, pořad svátků, který začíná adventem a vánocemi, má nám vždy uvést v paněť tuto skutečnost Boží lásky mezi námi, neboť běh našich dní a roků v nichž žijeme není než jistý časový odstup od toho, co bylo mezi námi a co jediné zaslouží, aby bylo obnoveno a žilo v našich srdcích.

Bůh stal se Tělem. Pravda, která dosud byla předkládána a hlášána jen duchovními pojmy a obrazy, stává se skutečností, tělem, člověkem. Za okolností tak blízkých lidskému srdci. Je Dítě. Jde cestou společnou nám všem, aby nás pozvedl k cestám, po nichž dosud nenohl jít žádný člověk, aby přiblížil naše hmotná srdce k věcem božským. Jak veliká je náplň této pravdy! Je sice pravda, že všichni ji nechápou a nebudou chápat, ale zůstane stejně velikou a nekonečnou ve svém obsahu. Aby nebylo pochybností, co znamená toto narození Dítka, Bůh sám promluvil hlasem andělů: Znamená počátek nového oslavení Boha na zemi, znamená počátek nového stvoření, které zcela novým způsobem obnovuje to, co bylo na počátku. Znamená sblížení Stvořitele se svými tvory. Znamená nový stav lidského srdce, zárodek a počátek božského života v člověku, znamená Království Boží. Je to pravda, která bude za několik let vždy více odhalována a zjevována, v podobenstvích a obrazech evangelia, pravda o Otcovství Božím člověku. Bůh chce být naším Otcem, svým nekonečným způsobem nás chce k sobě po-

zvednout v Kristu Pánu, chce na nás vylít svou lásku, kterou má ke svému Synu, chce nás mít svými syny a svými dětmi. Pravda, kterou nikdy dost nepochopíme, čím více o ní budeme přemýšlet, pravda, které se snad často vzdalujeme, protože nejsme dosti obráceni k Bohu, dosti pokorní a prostí! Cítíme její obsah z každé stránky evangelia, z života a příkladu Kristova, vidíme její plnost v Církvi, v životě svatých, v tajanném Těle Kristově. Její plnost můžeme však pochopit jen v plnosti slávy oslaveného Těla Kristova, ve slávě všech svatých v nebi.

Tato pravda zjevuje se v Betlemě cestou neobyčejně prostou. Bůh mluví za vlastních okolností, které patří k obsahu tohoto zjevení. Okolnosti, ze nichž se narodilo toto Dítě nejsou jen náhodou. Bůh je chtěl právě tak jako úradek své nekonečné lásky k lidem. Jak se zjevilo Vtělené Slovo na zemi? Za ústrku a nepochopení, strádání a chudoby, v ponížení a zapomenutí v očích lidí. Příchod Vtěleného Slova na zemi bude vždy připomínat, jakou cestou se od počátku vyvíjelo Království Boží na zemi, jaké hodnoty zvolil Bůh, aby připravily příchod Jeho Syna na zemi. Jak podivuhodný záměr Boží! S. Ignác v exerciciích předkládá tento příchod Božího Syna na zem, jako úmysl krále, který je si zcela jist ve svém rozhodnutí a který v každém svém činu jde s naprostou jistotou ke svému vítězství. Vtělení a vykoupení byly činem pouhé a svobodné lásky Boží. Bůh mohl a může uskutečnit své záměry nejruznějším způsobem. Bůh však věděl, že srdce zbavené touhy po pozemských požitcích a pozemském štěstí bude nejspokojnější přijmout pravdy evangelia a skutečnost vykoupení, synovství Boží. Proto zvolil tuto cestu prostoty, pokory a chudoby. V nepatrném dítěti a v zdánlivě bezvýznamné události betlemské stáje začíná přetvoření světa, začíná nový řád Boží.

Jsme již dva tisíce let od chvíle, kdy na zemi počalo království Boží. Zijeme ve skutečnosti vykoupěných synů Božích, obrození milostí Kristovou a vykupitelskou smrtí kříže.

Každé vánoce jsou ohlasem betlemského Gloria. Jsou nám též neustálým zpytováním svědomí, jak rozumíme mluvě jeslí, jak chápeme betlemskou zvěst v její vznešenosti i v její prostotě.

Církev pokračuje ve vykupitelském díle Kristově, jde touže cestou, pokračuje tímiz prostředky. Zdá se nám však, že letošní rok znamená zvláštní podobnost s událostí příchodu vtěleného slova. Milostivé léto prohlášené papežem Piem XII. zaneslo vlnu neobyčejné radosti do všech konců světa. Snad málo kdy bylo které město svědkem tak velikého duchovního nadšení, tak mocných nadpřirozených podnětů, duchovního sblížení mezi národy a svatých rozhodnutí k lepšímu životu, jako Řím v tomto roce. Nade vším se rýsovala postava společného Otce, Andělského Pastýře, která má tolik podobnosti s božskou vlídností a vznešeností Božího Syna na zemi. A přece tato nesmírná vlna betlemské radosti, provázená hlaholem vatikánských zvonů nese známky onoho ponížení a nepochopení, které provázelo příchod Božího Syna. Církev nese stále zdroje milosti a nauky, která může obroditi svět. Kde byla však pozornost světa po celý milostivý rok 1950? Snad některé události poněkud upoutali pozornost státníků a veřejného mínění. Daleko větší část lidstva však nevěděla a nechtěla vědět o tomto betlemském poslání. Na jedné straně ti, kteří úmyslně umlčovali každý hlas této radosti v srdcích lidí, jakoby se báli míru a radosti, jež může přinést, na druhé straně stejně zlá nevšímavost, která dává přednost všem prostředkům lidským před poselstvím, které jedině znamená svobodu a mír. Obdoba pyšné lhostejnosti a chladu, která se dotýkala i betlemské stáje.

Církev je si jista svým vítězstvím. Nemůže pochybovat o svém poslání a nepochybuje ani o konečném výsledku svého zápasu. Není však v její moci utvářet bezprostředně osudy národů, rozhodovat ve věcech časných. Prožíváme jedno z nejosudnějších období lidských dějin. Známe obsah pastýřského listu kardinála Suharda o bezprostřední budoucnosti Církve, v němž ukazuje, že se musí obnovit spojení duchovních hodnot s nově se tvoří-

cí společností, že musí nastat nová "Incarnatio", vtělení Církve v naší dobu, má-li vůbec být zachráněn svět. Zdá se, že stojíme před takovým zlomem dějin. Bude to pokojným vývojem - "omnibus partibus mundi in pace constitutis", aneb zvratem, který bude předčít hrůzy největších válek a stěhování národů?

Je to týž Bůh betlémského pokoje, týž Bůh všech osudů dějin, jenž ve svých rukou tají nejbližší budoucnost. Je však jisto, že betlémské poselství, jež pokračuje v Církvi, nemůže zaniknout, že je to jen svět, jenž potřebuje Církve, nemá-li předčasně zahynout. Zástupce Kristův na zemi volá nás k společnému úsilí modliteb a dobrých skutků k záchraně naší doby před hroznou zkázkou. Je možnost východiska, je ještě naděje? Jen nekonečná dobrota Boží může nám být nadějí. Zdá se, že máme zvláštní důvod ve jménu, které především znamená smilování a blízkost lásky Boží .."ex Maria Virgine". Jméno Té, která připravila příchod lásky Boží na tento svět, září zřetelně nad naší dobou jako naděje spásy. Obratme k Ní svůj zrak, aby Bůh ve své nekonečné moudrosti a lásce našel cestu k obrodě naší doby v duchu betlémského poselství Vtěleného Slova a Jeho Království mezi námi.

Jiří M. Svoboda.

JEDNA ZE ZANEDEBANÝCH NIV Kněžské rozjímání a duchovní čtení

Jako Helgolandská výspa stojí kněz povcláním svým denně v přívalu světských příkladů, světských zásad. Kdyby i nechtěl, nemůže mnohých věcí nevidět, nemůže mnohých řečí neslyšet. A kdyby i chtěl, nemůže zanezi-
ti, aby viděné a slyšené nepůsobilo na něho směrem svým, neknežským, světáckým... Kněz svým povcláním, životem a osobou jest účastníkem boje nejzarputilejšího, jaký kdy hýbal lidstvem, bojem mezi časem a věčností, neřestí a ctností, nevěrou a věrou, mezi světem a Bohem.

Musí tedy i kněz být připraven na rány, musí s nimi počítati, a nechce-li vykrváceti, musí denně /jakož

i denně vydán je světu/ pomýšletí na své obrození. Kde ho nalezneme? V rozjímání, u čistých zdrojů svatých Písem, příkladů svatých Božích, zásad velikých mistrů duchovního života. Tam v nové plné kráse zastkví se mu obraz onoho života, jenž vlastně jest jeho určení, a jež v duši mu zastřítí denně usiluje svět. Tam opět doplní, co nechtě životem ztratil, tam zahojí rany, které na bojišti utržil.

Není možná, aby kněz denně rozjímal a nevěrně žil; buď se vzdá rozjímání nebo nevěrného života. Není možná, aby kněz denně dýchal vzduch světských zásad i příkladů, a nemaje odjinud náhrady, časem nevykrvácel.

Co jest rozjímati?

Rozjímati je stále si uváděti na paměť pravdy, které mají a musí býti nám věřícím vůdčími hvězdami v labyrintu, v noci světa.

Rozjímati je s láskou a vroucností ty pravdy pro-cítiti, si zamilovati, je objati, aby byly částkou duše naší.

Rozjímati je stále zkoumati, kde jsme se od pravd těch odchýlili a vraceti se k nim.

Rozjímati jest ohřívati se na lásce Kristove, aby láska naše nepočala stydnouti.

Rozjímati jest vážný vésti boj proti všednosti, obyčejnosti, malicherné samolibosti.

Rozjímati je stále příkládati věčnou míru Kristovu na život náš a působení naše, abychom poznali, čeho se nám ještě nedostává.

Rozjímati je zápasiti s Pánem o ctnost a duše.

Rozjímati jest napřed již rozvrhnouti válečné plány proti ďáblu a světu.

Rozjímati je z vnitra, z duše své určovati práce své navenek.

Rozjímati je vlásti okolnostem vnějším a nenechávati se jimi ovládati.

Rozjímati je duchovně žíti.

/přepsáno z knihy F.X. Nováka: "Pohledy do života bohoslovců a kněží./

